

hindres eller helbredes, som maaske ellers kunde udvikle sig og blive til stor Skade for Børnene i deres Fremtid. Vi have i Aar paa Finansloven givet Krigsministeren en Bevilling — eller skulle give den — paa 5,000 Kr. til Undersøgelse af Underofficerernes Tænder, saa ikke alene Underofficererne men ogsaa deres Hustruer kunne faa, om det skal være, hele forlorne Tand-sæt paa Krigsministerens Regning. Jeg vilde ønske, at den ærede Kultusminister vilde være lige saa ivrig paa dette Omraade som hans Kollega Krigsministeren, og jeg tror, det vilde være langt nyttigere, om saadanne Tandundersøgelser bleve foretagne ved vore Børn i Skolerne, idet det er sikkert, at et sørgeligt stort Tal af vore Børn have daarlige Tænder og ikke mindste Begreb om, hvad der kan gøres for at standse eller forebygge disse Tandsygdomme. Her vilde det netop have sin Betydning, at der fra sagkyndig Side i Tide blev vaaget over disse Forhold og givet Raad, hvorved Børnenes Tænder muligvis kunde frelses, ja helt kunde undgaa at blive angrebne.

De Forslag, vi have stillet i Retning af Skolehygiejne, forekomme mig alle at være meget smaa og beskedne. De samme Forslag vil man finde, naar man ser i et Cirkulære, der blev udgivet af Kultusminister Sthyr i Februar 1900. Der henstiller han disse Ting til de forskellige Skoleautoriteter. Han havde jo ingen Ret til at paabyde disse Foranstaltninger ved Lov, men han henstiller i en ministeriel Skrivelse til de forskellige Skoleautoriteter, om de ville vaage over, at disse simple hygiejniske Foranstaltninger, jeg her har foreslaaet, kunde blive fulgte i vore Skoler. Men skulde vi da ikke nu efter Systemskiftet være komne saa vidt, at de Henstillinger, som en Højreminister fremkom med for 4 Aar siden, fra at være døde Bogstaver, der findes paa et Stykke Papir, kunde faa Livskraft, føres ud i det virkelige Liv og blive til Gavn for overordentlig mange af Børnene i vore Skoler?

Mindretallet har derefter stillet 3 eller egentlig kun 2 Forslag vedrørende Religionsundervisningen. Det første af disse Forslag gaar ud paa, at Religionsundervisningen fremtidig skal gives paa Grundlag af Bibelhistorien. Det er mange Gange tidligere blevet fremhævet her i denne Sal, at man ønskede at komme bort fra den nu brugelige Lærebog, i Almindelighed Balslevs Lærebog og Luthers Katekismus. Man ønskede at komme bort fra disse dogmatisk ordnede Bøger, saa at Religions-

undervisningen blev given paa Grundlag af de bibelske Historier. Jeg skal i den Henseende nævne det ærede Medlem for Assens (Berntsen). Han har mange Gange i denne Sal gjort sig til Talsmand for dette Ønske, men mærkeligt nok — jeg tror ikke en Gang, han er her i Dag —, nu, da der foreligger et bestemt Forslag, trækker han sig tilbage, saa vil han ikke være med. Det forekommer mig at være en underlig Politik, at man Gang paa Gang i Løbet af mange Aar kræver en Reform som denne gennemført, og naar saa endelig det Tidspunkt kommer, da man i Gerning kunde arbejde for at faa den Reform gennemført, man har talt for, trækker man sig tilbage. Jeg undrer mig over, at det ærede Medlem for Assens, som sagt, ikke har kunnet være med til at støtte dette Ændringsforslag. Det andet Ændringsforslag gaar ud paa, at Religionsundervisningen skal stilles frit, saa at Forældrene selv kunne afgøre, hvorvidt de ville lade deres Børn deltage i Religionsundervisningen eller ikke. Det kunde ske uden Forstyrrelse af den øvrige Undervisning. Naar Religionstimen blev lagt som første eller sidste Time paa Skolens Timeplan, kunde Børnene enten komme en Time senere eller gaa en Time tidligere, saa at de kunde blive fritagne for at deltage i denne Undervisning, forudsat at deres Forældre ønskede det. Jeg kunde have ønsket her at gaa endnu et Skridt videre, nemlig til, at Religion slet ikke skulde være Genstand for Undervisning i vor Folkeskole. De to smaa Ændringsforslag, vi her have stillet, forekomme mig at være saa beskedne, at man skulde synes, det maatte være muligt at faa dem gennemførte. Jeg forstaar f. Eks. ikke, at Folk, der kalde sig Frihedsmænd, der kalde sig Venstremænd, ja endog kalde sig radikale Venstremænd, ikke kunne gaa saa vidt, at de tør indrømme Forældrene den naturlige Ret over for deres Børn, at det bliver Forældrene selv, der faa Afgørelsen af, hvorvidt de ønske, at deres Børn skulle deltage i denne Undervisning eller ej. Jeg synes, det vidner om en afgjort Mistillid til Folk, og det forekommer mig, at de, der ikke kunne gaa saa vidt, at de tør stemme for et Forslag som dette, hverken have Ret til at kalde sig Venstremænd eller til at kalde sig Frihedsmænd.

Dernæst have vi stillet et Forslag som gaar ud paa at indrette Fortsættelsesskoler. Det er sikkert et Led, som vor Folkeskole mangler i Øjeblikket. Naar Børnene ved Konfirmationsalderen ere udskrevne, slippe